

lavede, inden for Lovens Rammer. Den Mand, som da stod i Spidsen for Jærnbanevæsenet, var jo den daværende Indenrigsminister, den nuværende højtærede Konseilspræsident (Hørring). Det er jo, som det ogsaa blev fremhævet forleden Dag af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), ganske naturligt, at naar man giver saadan en Lov som den, der her er Tale om, maa der eksistere et vist Tillidsforhold mellem Lovgivningsmagten og Administrationen. Det var ganske vist et Ønske hos det daværende Udvalg at fastsætte Taksterne i alle Enkeltheder; men naar man alligevel frafaldt det, var det ikke alene, fordi det stødte paa stærk Modstand hos den daværende Minister, afdøde Ingerslev, men det var ogsaa, fordi man erkendte, at der i en saadan ny Institution, som man maa sige, at Jærnbanevæsenet er, en Institution, som jo har udviklet sig og daglig udvikler sig med, hvad man kan kalde Jærnbanehastighed, stadig væk gøres ny Erfaringer, antilles Forsøg og gøres Iagttagelser; der maa i det hele taget stadig laves om paa et eller andet. Det erkendte man, og derfor var man ogsaa villig til at indrømme Administrationen en vis Handlefrihed; man mente, at det var i Jærnbanevæsenets Interesse. Men selvfølgelig, naar man gik med til at indrømme Administrationen en saadan Handlefrihed, var det, som sagt, en Forudsætning, at der maatte være et vist Tillidsforhold til Stede. Og dette Tillidsforhold var i Virkeligheden til Stede; man følte, at den daværende Indenrigsminister ikke alene havde et inderligt Ønske om, men lige frem — tør jeg sige — betragtede det som en Æressag at gennemføre en Lov, som virkelig kunde blive til Nytte og Glæde for Befolkningen; man havde aldeles ikke Følelsen af, at man stod over for en Administration, som havde den specielle Opgave at presse de flest mulige Pengé ud af Befolkningen. Men dér skete en Ulykke straks efter at Løven var gennemført, nemlig den Ulykke, at den daværende Indenrigsminister døde; og Ulykken kom efter min Mening ikke alene dér, at der kom en ny Mand til Roret, men Ulykken bestod meget mere dér, at den ny Mand var den afgaaedes fuldstændige Modsætning. De to Herrer vare jo begge Højremænd; begge Medlemmer af det samme Ministerium; men den forrige Minister var, ifølge hele sin sociale Stilling, hele sin Optragelse, knyttet til det producerende Samfund. Man følte, at man i ham, trods alt, i mange Henseender havde

en Mand, som havde Forstaaelse af det producerende Samfunds Interesser. Men den Mand, som kom til at afløse ham, var sikkert hans Modsætning; det var sikkert en af de ypperste Repræsentanter for Bureaukratiet, for de Folk, som ere opdragne og indlevde i at leve paa det producerende Samfunds Bekostning, men derimod ikke have ret megen Forstaaelse af det producerende Samfunds Vilkaar. Hvis man læser de ny Administrationsregler igennem, forbavses man ved hvert Blad, man læser, men særlig for saa vidt man har været med i de Forhandlinger, som den Gang foregik, og for saa vidt man er bekendt med, hvad Loven indeholder. Man forbavses over at se den Maade, hvorpaa man har bevæget sig inden for — eller som det skulde være inden for — den givne Lov. Man kommer til det Resultat — i alt Fald er jeg kommen dertil — at de administrative Regler, altsaa Gennemførelsen af Takstloven, er et Brud paa givne Forudsætninger, et Brud paa Tro og Love og endelig et rent og skært Brud paa selve Lovens Bogstav, som jeg haaber nærmere at kunne paavise. Persontaksterne skal jeg ikke komme ret meget ind paa; de have jo allerede været omtalte af forskellige ærede Medlemmer, navnlig af det ærede Medlem fra Skjolddelev (J. Nielsen). Jeg kan kun dertil sige, at det ærede Medlem har absolut Ret i sin Fremstilling. Det var absolut en Forudsætning i Udvalget, at der ikke kunde være Tale om at afrunde Kilometerafstanden opad. Naar den højtærede Indenrigsminister, som jo har faaet den ret ulykkelige Opgave at skulle forsvare, hvad den tidligere Indenrigsminister har gjort, forsvare det med at henvise til Lovens § 64, tror jeg, at enhver, der vil se nøjere baade paa de foregaaende Paragraffer og paa denne Paragraf, vil finde, at Ministerens Fortolkning er saa haartrukken, at den ikke alene strider mod almindelig Menneskeforstand, men at der sikkert skal en meget skarp juridisk Forstand til, for at finde nogen som helst Begrundelse af Ministerens Forsvar. De Paragraffer, som særlig omhandle Taksterne, ere foruden § 59, navnlig §§ 60 og 61; den første omhandler Persontaksterne, den anden Godstaksterne. I disse Paragraffer møder man stadig den Sætning: „Grundtaksten pr. Kilometer maa ikke overstige“ o. s. v. I § 64 kommer der saa som Supplement en Bestemmelse om Afrunding, idet der staar, at det bestemmes i Taksterne, hvorledes Afstanden mellem Stationerne, Vægtene og Fragterne